

De Rattenvanger van Hameln

DOOR H. TE MERWE

Het was 1284. In de hoge raadzaal van het raadhuis van Hameln zaten de vroede vaderen van deze Duitse stad in ernstige beraadslaging bijeen. En er waren redenen voor, om ernstig te beraadslagen... want Hameln werd door een erge plaag bezocht. Waar ze vandaan gekomen waren, wist niemand, maar overal: in huizen en schuren, in kelders en op zolders, in straten en op pleinen, bij de stadswallen en in de stadsgrachten, overal wemelde het van ratten. Met hun scherpe tanden knaagden zij alles stuk: de deuren van de spinden, waar het voedsel werd bewaard; de leren riemen van de tuigen der paarden, en de leren kolders van de stadswapenknechten; de poten der mooie gebeeldhouwde stoelen en de stijlen der kunstig-bewerkte, houten ledikanten... Ze vreten koren en brood, ze vreten kaas en ham, niets was veilig voor hen!

De burgers van Hameln klaagden, klaagden lang reeds en luid...

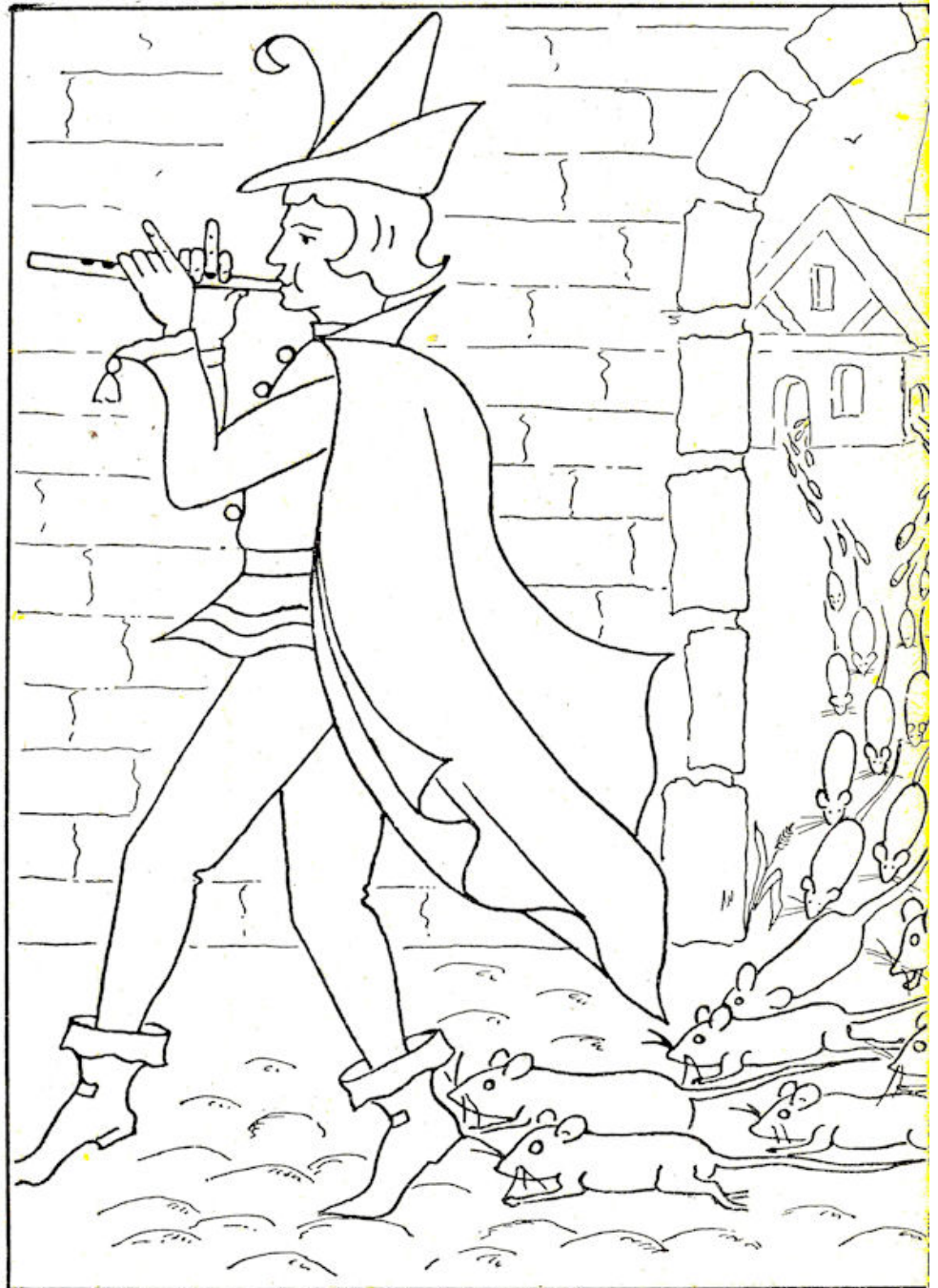
De burgers van Hameln hadden meer gedaan dan klagen: ze hadden jacht op het ongedierte gemaakt, met stokken en spiezen, met vergif en vallen.

Maar hoe meer dieren ze vingden, hoe meer er bij kwamen — en er waren er reeds onder de vreesachtigsten der Hamelnse poorters, die er over spraken, hoe op deze wijze de stad op den duur onbewoonbaar zou worden. In de hoge raadzaal van het raadhuis van Hameln, zaten de vroede vaderen in ernstige beraadslaging bijeen... Maar niemand wist raad. Al de middelen, die uit te denken waren, waren uitgedacht; alle middelen, die toegepast konden worden, waren toegepast...

De oudste burgemeester keek vragend de kring rond van erentfeste mannen, die allen met gefronste voorhoofden, diepzinnig nadachten of er niet een weg zou zijn, om hun goede stad van deze kwade plaag te verlossen... Het was stil in de raadzaal.

Daar naderen schreden op de eikenhouten trap, die naar boven voerde — een eerbiedige klop klonk op de deur.

„Binnen!” beval de oudste burgemeester deftig —

en een van de stadsboden in zijn kledij, waar het stadswapen op de borst geborduurd was, verscheen in de deuropening. Hij meldde, dat een vreemdeling toelating tot de hoogedele Raad verzocht... een vreemdeling, die beweerde, een middel te weten, waardoor de stad van het leger ratten zou worden bevrijd.

De gezichten ontspanden zich, de rimpels in de voorhoofden verdwenen, en de heren gingen wat rechter in hun stoelen zitten om de vreemdeling te ontvangen.

„Breng hem hier!” beval de voorzittende burgemeester.

Na enige ogenblikken leidde de stadsdienaar een man binnen. Hij was gekleed in lange, nauwsluitende hosen ¹⁾, een kort donker wambuis en op het hoofd een spitse hoed, versierd met een lange veer. Een puntbaard hing hem op de borst. Met een sierlijke armzwaai de hoed afnemend, groette de binnentredende de Raad met een zwierige buiging.

„Weet gij, vreemdeling een middel ons van de ratten te bevrijden?” vroeg de burgemeester.

„Dat weet ik, Hoogedele Heer,” antwoordde de man.

„Welk middel is dat?”

„Dat is mijn geheim, Hoogedele Heer. Wanneer u mij een goede beloning toezegt, zal ik de ratten verdrijven. Hoe, dat zult ge zien.”

„Noem uw beloning.”

De vreemde noemde een aantal goudstukken, zó groot, dat de heren van de Raad van schrik rechter op gingen zitten, en dat de rimpels op hun voorhoofden nog dieper werden, dan zij bij de meest ernstige beraadslagingen ooit geweest waren.

„Die eis is te hoog,” zei de burgemeester.

„Dan ga ik weer,” antwoordde de man, en hij wendde zich naar de deur.

(Slot volgt)

¹⁾ Broek.

KEF-FI

Kef-fie is een kees-hond. Zijn oor-tjes staan rechtop. En hij heeft een mooi-e, wit-te pluim aan zijn staart.

Ei-gen-lijk heet hij Kees. Maar de baas noemt hem al-tijd Kef-fie.

Je be-grijpt ze-ker wel waar-om?

Kef-fie woont met zijn baas-je en zijn vrouw-tje en de klei-ne Aal-tje op een aak. Een aak is een schip. Het schip van Kef-fie heeft een mooi-e naam:

A-li-da Jo-han-na.

Kef-fie heeft al heel wat ge-zien in zijn le-ven. Hij vindt dat va-ren maar wát ge-zel-lig.

Soms gaat de A-li-da Jo-han-na he-le-maal de Rijn op om hout te ha-len. En Kef-fie gaat na-tuur-lijk mee.

Kef-fie moet op het schip pas-sen, hij is een waak-hond. Als het schip vaart heeft Kef-fie het niet druk.

Maar als het er-gens stil ligt, heeft Kef-fie geen rust.

Tel-kens als er ie-mand o-ver de loop-plank loopt, gaat Kef-fie te keer.

Hij waar-schuwt zijn baas. En hij keft nèt zo lang, tot de baas „koest” zegt.

Een geweldige

Verschillende Zuideuropese landen zijn het samen eens geworden over de aanleg van een grote betonweg.

Ze zullen die weg samen betalen, terwijl enkele rijke Amerikanen daarbij een handje zullen helpen.

Op het kaartje, dat we hierbij afdrukken, kunnen jullie zien, hoe de weg zal lopen. Hij begint in Athene, de hoofdstad van Griekenland. Hij is daar al voor het grootste deel in aanleg aanwezig.

Uit welk land komt deze vliegmaschine

Weten jullie, dat er bijna niet één vliegtuig is waaraan je niet kunt zien, uit welk land het komt?

Evenals de auto's, die uit het buitenland komen, zijn de vliegtuigen voorzien van nationaliteits-kentekenen. — Nederlandse machines dragen altijd de letters P.H. Iedereen in ons land weet dat wel. Hieronder volgt een lijstje van de letters van vreemde landen. Het cijfer geeft het aantal beginletters aan van de naam der maatschappij. Voor Nederland is het dus P.H. 3. De drie komt van K.L.M. (Het cijfer staat niet op de machine). België: O.O. 3; Tsjecho-Slowakije: O.K. 3; Denemarken: O.IJ. (of O.U., D.V., O.Z.) 3; Engeland: G. 4; Italië: I 4; Noorwegen: L.N. 3; Zwitserland: H.B. (met verschillende getallen); Spanje: E.C. 3; Zweden: S.E. 3; Duitsland: (met één cijfer); Hongarije: H.A. 3.

De Rattenvanger van Hameln (slot)

Op dat ogenblik trippelde uit een opening ergens vlakbij de vloer een rij ratten te voorschijn. De grootste liep over de voet van de burgemeester, waardoor deze verschrikt opsprong. Ook de andere heren rezen haastig overeind. Een van hen riep de vreemde terug, die reeds de deur bereikt had. Glimlachend keerde de onbekende zich om en keek naar de bruine dieren, die in verschillende richtingen door de zaal wandelden. Nog steeds met een lach om zijn mond wachtte hij wat de heren van de Raad zeggen zouden.

Die zeiden weinig, alleen de voorzitter-burgemeester riep: „Goed — jij zult het gevraagde hebben, maar red ons van dit ongedierte!” „Morgen, Hoogedele Heer,” zei de man. Toen verdween hij.

Al vroeg werden de bewoners van Hameln de volgende morgen gewekt door een wonderfluitspel. Ijl en zangerig klonken de tonen tussen de hoge huizen van de nauwe straten. En wie door de in lood gevatte ruitjes naar buiten keek; wie haastig een venster opentstiet, om te zien wat deze ongewone muziek betekende, zag de man met de spitse hoed langs zijn deur treden, spelende op een eenvoudige houten fluit. En achter hem...! Een wonderlijk schouwspel was het! Uit huizen en kelders, uit grachten en sloppen, overal vandaan, kwamen de bruine beesten en liepen hem achterna. Een golvende beek van bruin leken ze wel te vormen, al die voortbewegende rattentlijven. En maar steeds groeide die beek aan, tot zij de straat, waar de muzikant ging, geheel bedekte. De wondere fluittonen lokten de dieren, dwongen hen de speler te volgen, straat in, straat uit, de stadspoort door naar buiten...

Langs de landweg ging het, tot waar in de nabijheid van de stad een berg zich verhief. Die berg opende zich — de geheimzinnige fluitspeler en de griezelige stoet, die achter hem aanliep, verdwenen er in... Geen enkele rat was in Hameln overgebleven.

★

Toen de volgende dag de man weer verscheen en zich op het Raadhuis meldde, om zijn beloning te ontvangen, werd hem die geweigerd. Voor een zó gemakkelijke arbeid; voor een wandeling door de

Dringender en lokkender nog dan eerst. En weer gingen de huisdeuren open — weer kwamen velen naar buiten. Maar nu geen ratten; nu de kinderen stad en een wijs op de fluit, wilde men niet de hoge som betalen die hij gevraagd had. Met woedende woorden scheidde de man uit het Raadhuis.

Weer een nieuwe morgen. En weer de fluittonen.

van Hameln; jongens en meisjes, grote jongens en grote meisjes, kleine jongens en kleine meisjes... De vaders en moeders konden hen niet tegenhouden; het lokkende fluitspel dwong hen te volgen. Straat in, straat uit, de stadspoort door naar buiten. Langs de landweg ging het, tot waar in de nabijheid van de stad een berg zich verhief. Die berg opende zich — de geheimzinnige fluitspeler en de kinderen, die achter hem aanliepen, verdwenen er in. Toen sloot de berg zich weer. En vlak voor de gesloten berg ston-

Het Rattenvangershuis te Hameln aan de Wezer in Duitsland. Toeristen kunnen hier heerlijke gebakken ratten eten, maar dit zijn dan een soort koekgebakjes.

den twee kinderen... een meisje met haar broertje. Zij hadden de stoet niet kunnen bijhouden, waren een eind achteraan gekomen. En nu stonden zij buiten en zagen vóór zich het verdwijnen van hun kameraadjes binnen de wanden van de steenharde berg, waarin al hun makkertjes verdwenen waren, waarin het fluitspel verdofte en wegstierf...

★

Een ogenblik bleven de twee staan. Toen keerden zij naar de stad terug, om daar te vertellen, wat er gebeurd was...

Vol wanhoop en berouw zochten vaders en moeders naar hun kinderen — nergens werden zij gevonden. En ook de fluitspeler, wiens beloning hem onrechtmatig onthouden was, werd nimmermeer in Hameln gezien...

100

Voor de kleuters

Waar

„Wie gaat er nog één keer-tje mee in zee?” vraagt va-der.

„Ik, ik, ik...” roe-pen Piet en Joop en Ti-ne-ke.

„Niet te lang, va-der,” zegt moe-der.

„We moe-ten een beet-je vroeg naar huis. Als we bij-tijds e-ten, kun-nen we nog een a-vond-wan-deling langs het strand ma-ken.”

„Hè ja, mis-schien gaat de zee wel lich-ten. Dat is zo mooi.”

Hand in hand dra-ven ze weg. Ze dan-sen in de gol-ven. Ze la-ten het schuim o-ver hun rug spat-ten. Moe-der hoort ze in de ver-te la-chen. Ze zit heer-lijk rus-tig in haar strand-stoel met een zon-ne-bril op en een boek op haar schoot.

Klei-ne Greet-je zit in een zand-kuil koek-jes te bak-ken. Ze heeft er al een he-le rij. Lek-ke-re koek-jes van zand met een mooi wit schelp-je er bo-ven op. „Een boel koek-jes, hè mam?” bab-belt Greet-je.

Er komt geen ant-woord uit de strand-stoel. Moe-der heeft het boek la-ten val-len. Haar o-gen zijn dicht-ge-val-len. Ssst, moe-der slaapt.

Greet-je heeft nu wel koek-jes ge-noeg. Hè, ze be-gint óók al zo sla-pe-rig te wor-den. Dat komt door de warm-te.

Wacht, Greet-je gaat óók in een strand-stoel zit-ten, nèt als moe-der. Kijk, daar is een le-ge.

Maar Greet-je zit nog geen mi-nuut-je in de stoel, of ze wipt er al weer uit. Die las-ti-ge zon schijnt net in haar o-gen.

Daar is nog een le-ge strand-stoel. Die zal Greet-je er vóór schui-ven. Hè, wat is dat zwaar. Greet-je duwt en duwt. De twee stoe-len staan te-gen el-kaar aan. Leuk, net een huis-je...

Greet-je kruipt in het huis-je. Zo, nu kan de zon niet bij haar ko-men. Al-leen nog maar door een kier-tje.

Greet-je kan in haar huis-je de zee ho-ren rui-sen. Haar duim-pje gaat in haar mond-je. En haar oog-jes val-len dicht.

Na een poos-je ko-men va-der en Piet en Joop en Ti-ne-ke te-rug. Wat heb-ben ze een pret ge-had in het wa-ter! Er is toch niets fij-ners dan een va-kan-tie aan zee.

„Hé, kijk eens, moe-der sláápt.”

Maar moe-der is al wak-ker. Ze wrijft haar o-gen uit. Maar... waar is Greet-je? Daar-net zat ze nog zoet koek-jes te bak-ken. Haar schep-je en haar vorm-pjes lig-gen nog bij de kuil.

„Gréét-je, Gréét-je,” roe-pen ze al-le-maal. Maar Greet-je is ner-gens. Niet bij de tent-jes, niet bij de bad-man en niet bij het kraam-pje, waar je li-mo-na-de kunt ko-pen.

„Gréét-je, Gréét-je...”

Vrien-de-lij-ke men-sen hel-pen mee zoe-ken. Mis-